

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sdo/4/2016
Identifikačné číslo spisu: 5113221616
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Zemková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:5113221616.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci navrhovateľky: JUDr. T. C., notár, so sídlom Národná č. 38, Žilina, právne zastúpená: ADVOKATI Müller § Dikoš, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, Žilina, proti odporkyni: Notárska komora Slovenskej republiky, so sídlom Krasovského 13, Bratislava, za účasti ďalšieho účastníka: Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky Župné námestie č. 13, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Disciplinárnej komisie Notárskej komory Slovenskej republiky, č. k. DK 11/2012-41 zo dňa 5. decembra 2012, konajúc o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21So/4/2015-164 zo dňa 18. novembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie z a s t a v u j e .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 17S/2/2013-134 zo dňa 24.06.2015 potvrdil rozhodnutie Disciplinárnej komisie Notárskej komory Slovenskej republiky, č. k. DK 11/2012-41 zo dňa 05.12.2012, ktorým bola navrhovateľka uznaná za vinnú z disciplinárneho previnenia spáchaného pri výkone činnosti notára ako súdneho komisára a bolo jej uložené disciplinárne opatrenie - peňažná pokuta. Navrhovateľka podala voči rozsudku okresného súdu odvolanie. Rozsudkom, č. k. 21So/4/2015-164 zo dňa 18.11.2015 Krajský súd v Žiline potvrdil napadnutý rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 17S/2/2013-134 zo dňa 24.06.2015.

2. Navrhovateľka proti uvedenému rozsudku Krajského súdu v Žiline podala dovolanie. Žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací rozsudok prvostupňového súdu, č. k. 17S/2/2013-134 zo dňa 24.06.2015 a rozsudok odvolacieho súdu č. k. 21So/4/2015-164 zo dňa 18.11.2015 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie.

3. Predmetným rozsudkom Krajského súdu v Žiline, č. k. 21So/4/2015-164 zo dňa 18.11.2015 bolo

právoplatne ukončené súdne konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - upravujúcej správne súdnictvo. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť dňa 11.12.2015.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie navrhovateľky zo dňa 11. januára 2016 a dospel k záveru, že konanie o ňom treba zastaviť.

5. Podľa § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

6. Pre riešenie otázok, ktoré nie sú upravené v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa primerane použijú ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona; opravný prostriedok je v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené (§ 246c ods. 1, prvá a druhá veta O.s.p.).

7. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

8. Podľa § 250s O.s.p., proti rozhodnutiu súdu, ktorým potvrdí rozhodnutie správneho orgánu, je prípustné odvolanie. Proti rozsudku súdu, ktorým zruší rozhodnutie správneho orgánu, je prípustné odvolanie len z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. a) a b). Obnova konania, dovolanie a mimoriadne dovolanie nie sú prípustné.

9. Dovolanie a mimoriadne dovolanie sú mimoriadnymi opravnými prostriedkami podľa tretej a štvrtej hlavy, štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzajúc z citovanej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo vyplýva, že v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu rozsudku súdu nie je prípustné. Vychádzajúc zo znenia právnej normy upravujúcej prípustnosť opravného prostriedku proti rozhodnutiu správneho súdu je zrejmé, že proti právoplatnému rozhodnutiu súdu v správnom súdnictve nie je prípustný tak riadny ako aj mimoriadny opravný prostriedok a súčasne zo žiadneho ustanovenia piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo nevyplýva prípustnosť dovolania resp. mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiu súdu v správnom súdnictve. Z uvedeného plynie záver, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je dovolacím súdom a teda ako súd dovolací nemá právomoc konať. S poukazom na uvedené dôvody neprípustnosť dovolania i mimoriadneho dovolania je prekážkou ďalšieho konania v danej veci pred najvyšším súdom.

10. Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 104 ods. 1 v spojení s § 246c O.s.p. konanie vo veci zastavil, keďže nemal právomoc konať vo veci samej.

11. Pre úplnosť najvyšší súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. februára 2010, číslo II. ÚS 65/2010 k prípustnosti dovolania v správnom súdnictve. V jeho publikovanom znení Ústavný súd Slovenskej republiky akceptuje výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého je dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku neprípustné, ako súladný so základným právom na súdnu ochranu.

12. V odôvodnení uznesenia sa zaoberal aj nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 283/07, ktorým bol na určitý čas vyjadrený opačný právny názor na prípustnosť dovolania.

13. Ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 283/07 zrušil uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania dôvodiac, že tzv. zmätočné dovolacie dôvody sa vzťahujú aj na súdne rozhodnutia vydané podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku. Argumentácia IV. senátu ústavného súdu bola založená na texte záhlavia ustanovenia § 237 O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sú naplnené zmätočné dôvody.

14. Týmto nálezom ústavný súd nepochybne autoritatívne dal na vedomie nielen konkrétnemu sťažovateľovi vo veci sp. zn. IV. ÚS 283/07, že jeho sťažnosť bola úspešná, ale zároveň (prostredníctvom internetu) tým oznamoval aj eventuálnym sťažovateľom, že do budúca môžu podať dovolanie zo zmatečných dôvodov proti rozhodnutiu správneho súdu v prípade, ak sa tieto budú kryť s dôvodmi ústavnoprávnymi. Zároveň tým aj najvyššiemu súdu naznačil, aby zmenil koncepciu prípustnosti dovolania v správnych veciach.

15. Ústavný súd v uznesení zo 16. februára 2010, číslo II. ÚS 65/2010, ale uviedol, že otázka prípustnosti dovolania v správnom súdnictve mala byť pôvodne predmetom konania o zjednotení právnych názorov. Z rozpravy pléna ústavného súdu však vyplynulo, že citovaný nález ústavného súdu bol ojedinelým, v inak konštantnej judikatúre ústavného súdu akceptujúcej neprípustnosť dovolania v správnych veciach, a preto nie je nevyhnutné využiť procedúru zjednocovania právnych názorov. Napokon aj štvrtý senát akceptoval uvedený právny názor v náleze sp. zn. IV. ÚS 208/08 a v uznesení sp. zn. IV. ÚS 274/09.

16. Ústavný súd Slovenskej republiky v doterajšej judikatúre vyslovil právny záver, podľa ktorého „niet žiadnych právnych pochyb o skutočnosti, že dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné“ (II. ÚS 87/09, IV. ÚS 208/08).

17. Ústavný súd taktiež vylúčil možnosť, že by zastavením dovolacieho konania z dôvodu neprípustnosti dovolania mohlo dôjsť k odmietnutiu spravodlivosti s poukazom na to, že: „v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú čistotu a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo prerokúvaný od začiatku na všeobecnom súde, oproti tomu je správne súdnictvo preskúmaním zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarca nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. Okrem toho správne súdnictvo nemusí byť zjednocované prostredníctvom dovolania, pretože druhostupňové rozhodovanie najvyššieho súdu v správnom súdnictve už túto funkciu plní. V danej súvislosti nesmie byť mätúce, že správne a civilné súdnictvo sú zhodou historických okolností obsiahnuté v jednom procesnom kódexe“ (IV. ÚS 208/08).

18. Podanie dovolania v správnom súdnictve preto ani s poukazom na uznesenie IV. ÚS 283/07 neprichádza do úvahy.

19. V dôsledku tohto právneho názoru ústavného súdu nedošlo k zmene v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, a preto bolo konanie vo veci zastavené pre nedostatok podmienok konania.

20. O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol v zmysle § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené a u žiadneho z účastníkov nezistil zákonný nárok na ich náhradu.

21. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

22. Na záver senát Najvyššieho súdu SR poukazuje na ustanovenie § 25 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), podľa ktorého sa s účinnosťou od 1. júla 2016 použijú na konania pred správnym súdom primerane ustanovenia prvej a druhej časti Civilného sporového poriadku. Dovolanie je v Civilnom sporovom poriadku zaradené v štvrtej časti, tretej hlavy (§ 419-§457). Z uvedeného je nesporné, že štvrtá časť CSP správny súd neaplikuje. Potom je možné len konštatovať, že dovolací súd by pre nedostatok právomoci aj postupom podľa § 99 písmeno b/ SSP, musel rovnako konanie o dovolaní zastaviť a teda ani pri aplikácii SSP na danú vec by nebolo možné pre dovolateľku dosiahnuť iné, respektíve priaznivejšie rozhodnutie.

23. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 5:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.